

ה"ט 33579/10/14 - ר' (ש') ו' נגד א' ח', א' ח'

בית משפט השלום בחיפה

ה"ט 33579-10-14 ו' נ' ח' ואח'
בפני כב' השופטת כאמלה ג'דעון
מבקשת ר' (ש') ו'
נגד משיבים 1.א' ח'
2.א' ח'

פסק דין

1. בפני תביעה על פי חוק מניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב-2001 (להלן "החוק").
2. המבקשת הינה אישה גרושה המגדלת לבד את ילדיה, וביניהם שתי בנות קטינות בנות 11 ו-12 שנה.
3. בשלהי חודש 8/14 עברה המבקשת לגור בדירה שרכשה, בשטח של 66 מ"ר (להלן "הדירה"). הדירה ממוקמת בקומת קרקע, וחלק מחלונותיה פונים לחצר משותפת המשמשת את דיירי הבניין המשותף שבו ממוקמת הדירה.
4. המשיבים מחזיקים בדירה שכורה בבניין המשותף, ומגדלים שני בנים בגילאים 3 ו-5 שנים.
5. שני הצדדים נמנים על העדה החרדית.
6. בבקשתה טענה המבקשת כי המשיב לא מפסיק לדפוק בדלת דירתה ולהתלונן ולהתריע ולצעוק עליה ולהעיר הערות לילדות בענייני צניעות, כגון "הבנות שלך מסתובבות לא בצניעות", "הן הרימו רגל גבוה", "הן יוצאות בלי גרביים החוצה" וכו'. בנוסף טענה המבקשת כי המשיבה "דוחקת" בילדיה הקטינים לשחק בסמוך לחלונות דירתה הפונים לחצר, ומאזינה ומסתכלת לכל תנועה שלה ושל ילדותיה, ועוקבת אחר מעשיהם, דיבוריהם ולבושם בתוך הבית. עוד הוסיפה וטענה כי המשיבים עוקבים בכל הזדמנות אחר הילדות ושואלים אותן שאלות ומצרים את צעדיהן, עד כדי מצב שהילדות רועדות כששומעות את המשיב צועק ברוסית במדרגות הבניין, ומרגישות מאוימות ונרדפות, וחוששות להישאר לבד בבית ו/או לשמוע דפיקות בדלת ו/או לפתוח את דלת הבית.
7. על רקע הדברים הנ"ל, עתרה המבקשת לאסור על המשיבים להיכנס לדירתה ו/או להטריד אותה ואת

בנותיה לרבות על ידי דפיקה על דלת הדירה ו/או פנייה אליהן בצעקות, ולמנוע שימוש בחצר המשותפת לילדים.

8. המשיבים הכחישו מכל וכל את טענות המבקשת, וטענו כי המניע האמיתי העומד מאחורי הגשת הבקשה הוא רצונה של המבקשת להדיר את רגליהם מהחצר המשותפת הנושקת כאמור לחלונות דירתה דבר הפוגע בפרטיות משפחתה, וליהנות משימוש בלעדי בחצר הנ"ל.

9. מהעדויות התברר כי הצדדים פנו לרב בבקשה לפתור את הסכסוך שהתגלע ביניהם, והרב הציע להם פשרה שלפיה הבנים של המשיבים לא ישחקו בסמוך לחלונות הדירה הנושקים לחצר, אלא באזור של משטח הבטון כפי שמופיע בתמונות שהוגשו (ראה עדות המשיבה עמ' 11 ש' 17-21), אולם, וכדברי ב"כ המבקשת, פשרה זו אינה מקובלת על המשיבים (עמ' 16 ש' 22).

10. ביום 22.10.14 ניתן צו על פי החוק, במעמד צד אחד, שאסר על המשיבים להטריד ו/או לאיים על המבקשת ובני משפחתה ו/או ליצור עימן כל קשר, בעל פה, בכתב ו/או בכל אמצעי אחר.

בדיון הנ"ל העידה המבקשת ושכן נוסף בשם מר ש' א' אשר חיזק את טענותיה.

11. בדיון שהתקיים במעמד הצדדים, העידו מטעם המבקשת, המבקשת ושני ילדיה שהם ש' בן 18 שנה וי' בת 20 שנה, אולם השכן מר א' לא התייצב למתן עדות מחמת איומים ולחצים שהופעלו עליו על ידי המשיבים ו/או מי מטעמם כטענת המבקשת, טענה אשר הוכחה מכל וכל על ידי המשיבים.

מטעם המשיבים העידו המשיבים בעצמם ושכנה בשם מ' ק'.

12. לאחר ששמעתי את העדויות והתרשמתי מהן, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להתקבל.

למרות ניסיונם הנואש של המשיבים להקנות לבקשה צביון של סכסוך קנייני הנוגע לשימוש בחצר המשותפת, לא שוכנעתי כי כך הוא הדבר, שכן עדותה של המבקשת, כמו גם עדות שני ילדיה לעניין ההערות שהופנו אליהם על ידי המשיבים בענייני צניעות וההטרדות שנבעו מכך, היו אמינות בעיניי והן לא הופרכו בחקירתם הנגדית. למותר לציין כי עדויותיהם של העדים הנ"ל נבחנו בזיהרות יתרה לאור קירבתם למבקשת והאינטרס האישי שלהם בתוצאות ההליך, אולם, ניכר היה בעדויותיהם שהן מבטאות חוויות אמיתיות וסבל ממשי שחוו מהתנהגותם של המשיבים והחדירה לפרטיותם. יודגש כיאף המשיבים הודו בחקירתם כי הם פנו למבקשת בענייני צניעות של הילדות, אך לטענתם הדבר נעשה בצורה מנומסת וללא צעקות. אולם לא שוכנעתי בטענתם הנ"ל, ואמינים עלי דבריה של הבת יעל שבהם תיארה התרחשות של דפיקת דלת ופנייה בצעקות ואיומים של המשיב כלפי אמה בענייני צניעות, והנני

מפנה לעדותה בעמ' 21 ש' 16-30.

13. בסיכומיו הפנה ב"כ המשיבים לסתירות בעדותה של המבקשת, אולם לא שוכנעתי כי המדובר בסתירות מהותיות היורדות לשורש העניין ו/או שהיה בהן כדי לפגוע באמינות גרסתה לעניין האיומים וההטרדות שהופנו כלפיה וכלפי ילדותיה על ידי המשיבים.

בנוסף, לא שוכנעתי בטענת השיהוי בהגשת הבקשה שהועלתה על ידו.

14. מעשיהם הנ"ל של המשיבים מהווים הטרדה מאיימת על פי סעיף 2(א) וסעיפים 2(ב)(1) ו-2(2) לחוק, ומשכך הנני קובעת כי הצו על פי החוק שניתן ביום 22.10.14 במעמד צד אחד, יעמוד על כנו.

בנוסף הנני אוסרת על המשיבים ו/או ילדיהם ו/או מי מטעמם להיכנס לדירת המבקשת ו/או להימצא במרחק של עד שני מטרים מחלונות דירתה הפונים לחצר המשותפת.

15. אעיר כי במהלך הדיון הוצע לצדדים שיסכימו על חלוקת השימוש בחצר לפי שעות מוגדרות ומוסכמות מראש על מנת למנוע את החיכוך ביניהם, אולם לצערי המשיבים דחו הצעה זו.

למרות זאת הנני חוזרת וממליצה לצדדים להגיע להסכמה ברוח הדברים הנ"ל דבר שיכול להשכין את השקט והשלום ביניהם, במיוחד לאור טענת המשיבים כי בנות המבקשת מטרידות את ילדיהם לשיטתם.

16. ככלל, איני נוטה להטיל הוצאות בהליכים מסוג זה, אולם המשיבים עמדו על ניהול הבקשה עד תום, דבר שאילץ את המבקשת לשכור אף היא שירותיו של עורך דין.

על כן, הנני מחייבת את המשיבים לשלם למבקשת הוצאות הבקשה ושכ"ט עו"ד בסך של ₪ 2,000 בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

ניתן היום, ג' כסלו תשע"ה, 25 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.